

REISVERSLAG NR. 12 VAN FRED EN NELIE MET DE ALCEDO

Na twee nachten in de mooie baai van Dhokos met de geiten, het kleine kapelletje en de oude olijfbomen te

Prachtig interieur in het kleine kapelletje.

hebben doorgebracht halen we het anker op om weer verder te trekken. Het doel is om de noordelijke Sporaden te gaan verkennen, die nog 210 zeemijlen varen naar het noorden liggen. Deze noordelijke Sporaden is een eilandengroep die 70 zeemijl ten noorden van Athene aan de oostkust van Griekenland ligt, zoals aangegeven op bijgaande routekaart. Na een dag experimenteren is het gelukt een routekaart te maken, die ik elke keer als aparte bijlage bij het reisverslag zal voegen. De nummers op de kaart geven de locaties aan waar we overnachten hebben en de locatie met een sterretje zijn de Noordelijke Sporaden.

We hijsen de zeilen en zijn van plan de motor niet te gebruiken. Dat vergt wel

enige zelfbeheersing als de wind voor een uur wegvalt en later uit de verkeerde hoek komt. De voldoening is des te groter als we na een dag zeilen afmeren aan de kade van het stadje Poros op het gelijknamige eiland. Hier ga je niet langs de kade, maar laat je het anker vallen en vaar je achteruit naar de kade, waar dan hopelijk mensen klaar staan om de landvasten aan

De kade van Poros.

te nemen. En dan maar hopen dat het anker houdt als het begint te waaien. De temperatuur is inmiddels een stuk dragelijker geworden, het is nog maar 29 graden in de schaduw. We willen in het stadje wandelen, maar het wordt meer klimmen. Het is stijl tegen een rots gebouwd en is een doolhof van kleine steegjes. Prachtig en goed voor de conditie. Zeker voor Nelie haar etalagebeen. 's Nachts realiseren we waarom er nog plek was aan de kade waar we aangelegd hebben. We liggen voor een disco en vatten voor 4.00 's nachts geen slaap. Het is alsof de feestvierders in de kuip zitten.

De volgende middag zeilen we in twee dagen naar Kaap Sounion aan de zuid-oost punt van het vasteland om vandaar af te buigen naar het noorden op weg naar de Noordelijke Sporaden. Onderweg gaan we bij het eiland Aegina voor anker naast een bevriend echtpaar (Thomas and Sigrid) dat al enige jaren 's zomers op de

Thomas en Sigrid bij ons in de kuip.

Middellandse Zee zwerft. Gezellig met zijn viertjes uit eten en we leren veel van elkaars ervaringen. Op weg naar Kaap Sounion krijgen we de wind tegen en varen we de laatste drie uur op de motor om voor donker aan te komen. Toch weer een beetje van ons geloof afgevallen. Dat wordt de volgende dag alleen maar erger. Kaap Sounion is een berg met daarop de resten van een tempel gewijd aan de god Poseidon, de god van het water, de zee, de paarden en de aardbevingen en hij werd aanbeden als de beschermheer van de schippers en vissers. Van de 34 pilaren van de in 440 voor Christus gebouwde tempel staan er nog 15 overeind, best een indrukwekkend monument.

De weersvoorspellingen worden slechter en we willen zo snel mogelijk naar het noorden omdat daar de voorspellingen beter zijn. De volgende dag hopen we de grote baai van Porto Rafti te bereiken, 30

zeemijl naar het noorden. We staan voor de keus of tegen een wind van 4 Bft met behoorlijke golven opkruisen of helemaal op de motor varen. Zeilen betekent geen dakje als bescherming tegen de zon en na de afgelopen dagen in de brandende zon gezeten te hebben vinden we het toch wel aantrekkelijk een dagje op de motor te varen. We vallen dan ook heel makkelijk van ons principe af om zoveel mogelijk te zeilen. Onze leeftijd zal ook wel een rol spelen. Vonden we het vroeger niet erg om een oversteek te maken met windkracht 6 Bft, tegenwoordig blijven we in een haven liggen als de voorspelling 5 Bft is en zelfs bij 4 Bft staan we niet meer te juichen.

Bij het binnenlopen van de baai van Porto Rafti waait het stevig, 4 – 5 Bft. Aan de kade is geen plaats, dus we gaan voor anker in 3 m water tussen allerlei kleine bootjes die aan moorings (boeien die met een lijn aan betonblokken en een netwerk van zware ankerkettingen vastliggen) liggen, maar dat realiseer ik me later pas.

Tussen de kleine bootjes.

Met vlagen van 6 Bft lijkt het anker te houden, maar ik ga toch maar even snorkelen om te kijken of het anker zich heeft ingegraven. Dat wel maar het ligt 30 cm voor een betonblok met zware kettingen. Als ons anker daarin vast komt te zitten moeten we naar beneden om het

los te maken. Ik duik en blijf makkelijk bij het anker te kunnen komen. Een zorg

Inspectie van het anker.

minder. Nu is de aanwezigheid van de kettingen ineens een zegen. Mocht het anker niet houden dan komt het achter een ketting en liggen we als een huis. Terug aan boord neem ik de situatie nog eens in mij op. De grotere zeilschepen liggen in dieper water en de buitengrens van het gebied met moorings is aangegeven met gele boeitjes, die bij stranden aangeven dat het een zwemstrand is waar boten niet mogen komen. Als niemand ons wegstuurt liggen we hier voorlopig goed en omdat er de komende vier dagen wind van 5 Bft wordt voorspeld hopen we die dagen hier te kunnen blijven liggen. We zijn net niet ver genoeg naar het noorden gekomen om in het betere weer te komen. Dat wordt dus vier dagen vakantie.

Porto Rafti is een grote onaantrekkelijke stad. Een heel drukke doorgaande hoofdstraat met alle winkels en daaromheen uitgestrekte appartementenwijken voor vakantiegangers. Het nuttige is dat de stad een goede busverbinding heeft met het vliegveld van Athene. Dat was dan ook de reden dat ik deze plaats tien jaar geleden aandeed voor een bemanningswisseling. Wiebrig, die samen met mij met de grote Alcedo (Iemsteraak) een fantastische

overtocht maakte van Turkije naar Griekenland, ging hier van boord en mijn dochter Viola kwam met Jörg aan boord om me verder te brengen naar de thuishaven in Vliho op Lefkas. Nu willen we van de gelegenheid gebruik maken om onze was te doen, dus op zoek naar een wasserette. Het Griekse woord voor wasserette uit het woordenboek kent niemand. Uiteindelijk begrijpt iemand dat we kleren willen laten wassen en zegt dat dat een km verderop langs de hoofdstraat kan. Na een km gelopen te hebben vragen we in een grote supermarkt of iemand een wasserette weet. Als we duidelijk kunnen maken dat het gaat om het wassen van kleren in een machine is het probleem opgelost. We schijnen ter plaatse te zijn want we worden verwezen naar de benedenverdieping. Beneden is een grote kelder die volstaat met een enorme hoeveelheid wasmiddelen, maar er is geen machine te bekennen. Terug bij de kassa komen er vijf cassieres om ons heen staan om ons te helpen. Plotseling begrijpt ééntje het en we worden verwezen naar een zaak 300 m verderop. En ja daar vinden we een prachtige grote zaak van een wasserij met drycleaning, enz. We kunnen daar ons wasgoed inleveren en drie werkdagen later ophalen. Omdat het weekend ertussen zit duurt dat te lang. Dus missie mislukt.

Octopus hangt te drogen voor een restaurant als uitnodiging voor de klanten.

We gaan geregeld met het bijbootje naar de wal om inkopen te doen en in een taveerne caffee frapee (een groot glas ijskoffie, heerlijk) te drinken. We genieten van de groepjes gepensioneerde Grieken die daar rond de koffietafel elke dag urenlang in heftige bewoordingen de politiek bespreken. We verstaan er niks van en zijn dan ook blij dat een oudere man die 30 jaar in Duitsland heeft gewerkt ons in het Duits aanspreekt. Helaas de man blijkt stokdoof te zijn, dus dat schiet weer niet op.

Het is nu zondag 11 juli en het weerbericht geeft aan dat de wind morgen afzwakt naar 4 Bft. We zullen dat morgenvroeg nog even checken om daarna de zee op te gaan. We hopen dat het anker dan niet verward zit in de kettingen die op de bodem liggen.

Op deze rots in de ingang van de baai van Porto Rafti staat een beeld van een kleermaker uit de Romeinse tijd. Kleermaker is in het Grieks rafti. Daar komt waarschijnlijk de naam Porto Rafti vandaan.